

CASAL DE CATALUNYA

TEATRE CATALA

Estrena de "Irma, la dolça"

Si ens desenvolupéssim d'una manera normal, tan en el terreny cultural com en l'artístic no caldrien planys ni justificacions. De la mateixa manera que hom es del de la manca de determinats gèneres en el camp de la literatura, també ens hem de doldre de la manca d'obres "menors" en el terreny teatral. Ara bé, mentre la producció literària i artística es trobi restringida, cal que el gra sigui separat de la palla, perquè es tracta de fer veure al món que la cultura catalana no està fonamentada sobre una base de folklore degenerat, sinó que té una qualitat que li atorga el dret de reclamar un lloc en la cultura universal. Es per això que els crítics s'han mostrat tan severs i és gràcies en això que avui podem acceptar, i àdhuc fomentar, el ponre d'aquelles manifestacions artístiques o literàries el propòsit de les quals nicament, o principalment, és entretenir, malgrat que el clima no sigui encara de normalitat. Potser d'aquella forma hom contribuirà que s'assoleixi aquest clima.

Si haguéssim de justificar toda la feina que ha comportat el muntatge d'Irma, la dolça, des de la traducció fins a la "mise-en scene", pels valors de l'obra, hauríem de convenir que l'esforç era més digne d'una altra causa. Hem de creure, doncs, que hom va pretendre una altra cosa: a part de complaure el desig de l'actriu homenajada, presentar al públic del Casal un espectacle distret, divertit i, també, divers. Evidentment, aquesta finalitat es va aconseguir de manera total.

D'entrada, cal remarcar l'encertada marçació dels personatges que compongueren el quadre magnífic del pròleg. A mesura que s'anà desenrotllant l'acció de l'obra, es va anar fent patent la tasca del director, en tant que en cap moment no es va produir un sotrac que subratllés l'evidència de la improvisació. Joaquim Moreno va saber mantenir les regnes ben tibants amb força de tità, sobretot si tenim esment del caràcter de l'obra i el nombre de gent que hi participà. Un muntatge més àgil, però, hauria afavorit la continuïtat. Creiem que situant l'acció en diferents indrets de l'escenari, i fent participar els llum més funcionalment, s'hauria aconseguit economia de temps i, potser, una major plasticitat en les escenes.

Rosa Quimassó de Navarro va oferir-nos una Irma ingènua, tendra, i ens va demostrar que sap cantar amb gust i que té molta més pasta d'actriu de la que ella es creu tenir. Carles Puig, correcte com a Nàstor, va saber compondre un Mr. Oscar excel·lent, i aconseguí donar un accent anglès als parlaments d'aquest personatge sumament graciós i escèric. Foren secundants admirablement en les escenes de conjunt tot cantant i ballant amb autèntica efectivitat, per Pura V. de Pedrol, Nuri R. de Puig, Mercè Vives, Margarida Gual en parella amb Osvald Moix, Ricard Pueyo,

Manuel del Campo i Carles Sanchis Joujou, Bebé, Citron i Mirinomtocs fores ben dibuixats per Josep Ripoll, Ignasi Navau, Florentí Villaverde i Francesc Pedrol respectivament. Ricard Pueyo va jugar molt bé la "pose" i el gest en la caracterització del Fiscal; Joan Andrés l'hauríem preferit més mesurat en el Defensor, taramut. Joan Cardona ens va donar un Moustache simpàtic i us jutge que encara ho era més: Julià Pairo caldrà tenir-lo present si s'incorpora definitivament al Quadre Escènic. Pere Andrés, Eugeni Judàs, Sebastià Salvador, Josep Ma. Saborit i Lluís Ruiz en rols petits trobarem trabades llurs facultats interpretatives.

Mereixen una menció especial tots aquells qui no escatimaren esforços i es brindaren per aparèixer en una esporàdica participació decorativa, tan valuosa, en aquest cas, com la d'aquells qui actuaren en papers més destacats. Caldria incloure en aqueix grup els components de l'Orfeó, els quals prestaren llurs veus molt efectivament.

La professora Inès Martín va saber fer ressaltar les qualitats dels ballarins, poc acesats en aqueix estil de dansa amb una coreografia senzilla, mes sumament efec-tista. Si ens mostressim molt exigents, potser objectaríem la repetició del ball d'Irma amb els mariners del primer acte, en el tercer, interpretat per ella mateixa. Tan en la dansa del pròleg, fent de Mlle. de Paris, com en aquesta del tercer acte, va demostrar que sap ballar molt bé.

Albert Riera, amb la col·laboració especial del Mestre M. F. Tuzio, director de l'Orfeó del Casal de Catalunya, van donar

brillantor a les pertitures amb àgils interpretacions al piano i acompanyats per reeixides intervencions amb l'acordió i de la bateria.

Els placons de Ricard Escoté Pujadas donaren caràcter i atmosfera. Imaginem la tasca esgotadora del tramoià Miguel Irastorza, per la gran quantitat de canvis d'escena.

La traducció planera de Joan Bas Colomer pren un relleu especial en la lletra de les cançons i, per la fluïda del llenguatge, podem considerar-la meritoria i eficient.

Acabada la representació, Engeni Judàs, delegat de la Comissió d'Art. Escènic, féu ofrena a Rosa Quimassó de Navarro del present amb el qual volgueren rendir-li homenatge i demostració d'afecte els seus companys del Quadre Escènic. El President de l'Entitat, Sr. Manuel Ripoll, també li lliurà una medalla en nom dels membres del Consell Directiu. Ambdós feren ús de la paraula breument i emocionadament. Tot seguit Rosa Quimassó de Navarro va rebre una pila de presents de familiars i amics i, vivament emocionada, va regraciar a tots les mostres d'afecte i va remarcar com havia evidenciat que el nombre d'amics que té en el Casal de Catalunya és molt més gran que no es pensava.

El nombrós públic, que omplia la Sala del Teatre realment de gom a gom, va brindar-li el darrer aplaudiment de la tarda, com a colofó del brillant homenatge, aplaudiment que hom va sentir impregnar de l'emoçió que les sentides paraules de l'homenajada despertaren en tot els assistents.

Cal felicitar els responsables que tingueren cura del programa imprès, així com els artistes que van pintar els cartells exposats al "Saló Blasc", que anunciaven les representacions d'Irma, la dolça a les principals capitals del món.

J. A.

Casa Socias

CAMISERIA SELECTE
ESPECIALITAT EN
CAMISES A MIDA
SAN JOSE 123
T. E. 37-1569

La Camionera Mendocina

CARREGUES - PAQUETERIA - MUDANCES - SERVEI D'E EXPRES
DIARI AMB CAMIONS DE BUENOS AIRES A MENDOZA I VICEVERSA

MENDOZA
NECOCHEA 494
T. E. 17229

BUENOS AIRES
MORENO 2933
T. E. 97-6014 i 5203

Catalunya, 117 (setembre 1965), p. 7